

[Foul Møller.]

her i landet, end folketingsretten har, end regeringen har. Jeg tror f. eks., at den linje, som den højtærede statsminister, som vi alle sammen tænker på i dag og ønsker det bedste for, lagde ud i søndags med hensyn til samordning af den økonomiske politik, som den højtærede udenrigsminister gav udtryk for her i dag, og som også det ærede medlem hr. Hans Rasmussen gjorde nogle bemærkninger om, har langt mere autoritet over for de grupper i befolkningen, der skal afgøre f. eks. lønspørgsmål, end tre professorer, der udtaler stort set det samme.

Det er jo ikke således, at vi i den nuværende økonomiske situation ikke ved, at det, det drejer sig om, er at holde igen på lønninger, på priser og på avancer. Vi ved det til dels fra de udtalelser, der er kommet, men vi kunne også nok selv tænke os frem til det. Det er jo ikke manglende viden om betydningen heraf, som gør, at der eventuelt ikke sker det, der skulle ske. Hvis der ikke sker det, der skulle ske, så er det ikke på grund af mangel på viden, men på grund af mangel på vilje eller måske manglende evne til at kæmpe sig igennem med de synspunkter, man har. Det forekommer mig derfor ganske klart, at vi ikke skaber nogen samordning ved det, man her er i færd med, og at man derfor skal lade være med at vedtage loven. Hvis man virkelig troede, at tre sagkyndige — vise mænd, som man kalder dem — kunne nå frem til en løsning, som alle kunne følge i interesseorganisationerne, så er man jo ikke længere demokrat, så er man blevet teknokrat, så tror man på, at sagkyndige når frem til den eneste rigtige løsning. Men sagen er jo den, at der findes ikke én eneste rigtig løsning. Det er derfor, vi har så mange forskellige anskuelser i vort land. Der findes derimod en pligt for de forskellige anskuelser til at se, om vi i fællesskab kan finde en løsning, der kan samle os, men vi kan ikke overlade det til nogle sagkyndige, nogle teknokrater, at finde frem til det. Vi kan det så meget des mindre, som vi ved i forvejen, at disse teknokrater også er uenige. Vi ved jo, at disse tre økonomiske professorer, der bliver valgt, vil repræsentere forskellige synspunkter, og vi kan aldeles ikke være overbevist om, at det, som de når frem til, som de vil kalde en samordningsløsning, i virkeligheden er

det, som er dækkende for folkestyret, for folketingsretten, for de demokratiske organers opfattelse af, hvad det er, man skulle enes om.

Nu kan man naturligvis diskutere, om det kan være muligt at gennemføre alle de mange intentioner, vi har i politik. Jeg vil gerne sige på den aktuelle foranledning, at mit parti lægger lige så megen vægt som regeringen på, at priser, lønninger og avancer holdes i ave, og at der ikke i denne eftersommer finder nogen uro sted omkring vor omkostningsudvikling; men man kan have forskellige opfattelser om midlerne hertil, og derfor må man i et demokrati gøre det, som jeg også forstår regeringen har bebudet, fremlægge forslag, som har til hensigt at sikre det politiske mål. Så må vi andre se på det, og vi må se, om vi kan enes; hvis vi ikke kan enes, må flertallet gennemføre det. Sådan må det være, og sådan er det.

Dér hjælper det os ikke noget, at vi får disse 3 vise mænd, og at vi vedtager et forslag om økonomisk samordning. Det hjælper så meget mindre, som man på forhånd har understreget, at dette organ ikke har nogen som helst beføjelser, det har ikke bemyndigelse til at gøre noget andet end offentliggøre sine synspunkter; det kan afgive nogle betænkninger 2 gange om året, og så kan det ikke gøre mere.

Det er naturligvis klart, man kan ikke give dette organ nogen beføjelser, for beføjelserne ligger her hos tinget, og de ligger hos den høje regering. Men når man ikke kan det, kan de kun blive rådgivere, de kan ikke samordne landets økonomi, og så bør de knyttes som rådgivere til ministrene, der er ansvarlige, og ikke stå som et af lovgivningsmagten, af staten, institueret samordningsorgan.

Det er vort saglige synspunkt. Jeg ved godt, at det ærede medlem hr. Henning Rasmussen betragter dette som et politisk synspunkt. Det ærede medlem vil jo vide, at politiske synspunkter kan godt bygge på en saglig overbevisning. Hvis man ikke er alt for teknokratisk indstillet i hvert fald, så må man i folkestyret acceptere, at politiske synspunkter kan være sagligt lige så stærkt overbevisende, som de saglige tekniske synspunkter kan være det.

Det kan godt være, at Arbejdsgiverfore-